

וזה

ד"ר
1989-2010

920. 9(9)
ד"ר

חטיבת הביניים ע"ש זלמן ארן
ת"ד 527 ראשון-לציון * טל' 9649498 פקס' 9668315

דמעות

” אמרת שהגשם ישטוף את הדמעות
אבל הגשם הפסיק והדמעות ממשיכות,
הן זולגות אל הקבר החם
יורדות בכל העולם.”

תשע"א, 2010

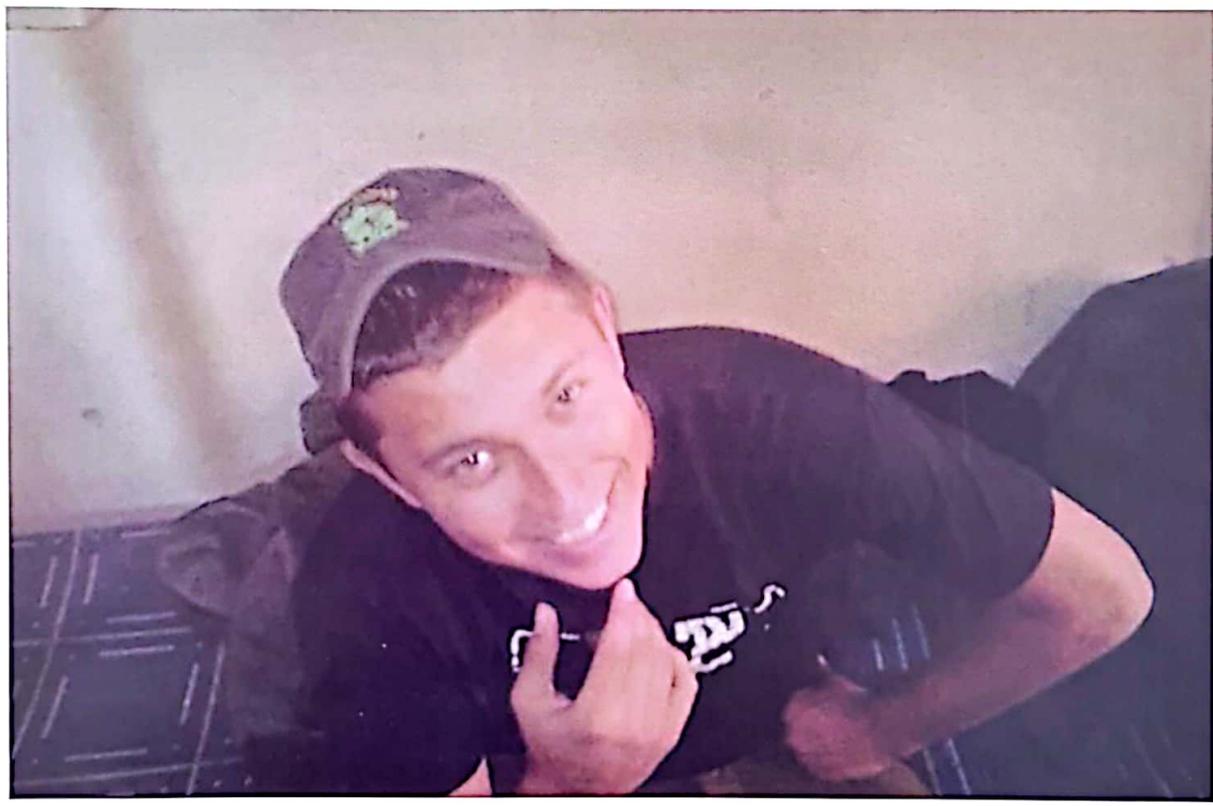
י. ד. אביניס - ראשון לציון.

אבותי היה מוקדם לכפרו של,
איתן סביאלקובסקי ז"ל,
תולד ראשון לציון, שנפטר בהסתמרות
במבוא של ה.

והי לכפרו ברק

נאווה אבא

חטיבת הביניים ע"ש זלמן ארון
ת"ד 527 ראשון-לציון * טל' 9649495 פקס' 9668315

אילן סביאטקובסקי ז"ל

טקס יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל – תש"ע 2010

הטקס התקיים בחטיבת הביניים, "זלמן ארן", בנוכחות כל תלמידי השכבה, המורים והמורות.

השנה הועלה בטקס יום הזיכרון, שם שנוסף לרשימת הנופלים. שמו של אילן סביאטקובסקי ז"ל, תושב ראשון לציון, שנפל כחודש לפני יום הזיכרון תש"ע, 2010, בגבול רצועת עזה, על משמרתו להגנת המולדת.

"פטריוט של מדינה", כך כתב עליו אחד מעתוני הארץ. אילן התנפל על הישראליות, הילד שעלה מאוזבקיסטן בגיל 4, התעקש לשכוח את הרוסית, והיה נדרך כשהיה שומע ביקורת על המדינה.

בגיל 16 נכנס לו הגיוק של גולני לראש.

אריק אחיו סיפר עליו: "הוא היה אמיץ, בעל ביטחון, אפשר להגיד סוג של מנהיג, כזה שנותן מוטיבציה לכולם".

"שתי דקות" - מאת ליפא אהרוני

צפירה פלחה את האויר, שתי דקות דומיה,
הישוב נדם. נאלם שאון בעיר ההומיה,
עמדו דומם המורה, התלמיד, פועל הבניין,
נהג המשאית, העורך דין, המוכר, הקניין.
הרכינו ראש, עובדות הניקיון, השוטר, הרופא,
הפקידה, הגננת, האמן, ויושבי בית הקפה.
התייחדו בגאון אמהות שכולות, אבות דואבים, אלמנות,
רעים לנשק, חברים מלידה, סבתות, סבים, בנים ובנות.
נשתתקה המחלקה בין הימין והשמאל, בין החילוני לדתי.
נמחקו כל ההבדלים, נעלם הפער העדתי.
שתי דקות של התייחדות,
שתי דקות תמימות של אחדות,
שתי דקות דומיה, לזכור, לא לשכוח.
שתי דקות האוצרות עצמה וכוח.

ביקור תנחומים בביתו של אילן ז"ל.

את הידיעה בדבר נפילתו של החייל, אילן סביאטקובסקי ז"ל, תושב ראשון לציון, שמעתי לראשונה במבזק החדשות. וכתושבת העיר, חשתי צער וכאב לצד הזדהות עם בני המשפחה. הקפדתי באותו ערב, לצפות במהדורת החדשות בטלוויזיה, כדי לשמוע פרטים נוספים.

ואכן, צפיתי בלוויה של אילן ששודרה בטלוויזיה. אודה שעניי נתמלאו בדמעות למראה מעמד כואב זה, וריגש אותי במיוחד ההספד של האח אריק. חשתי את כאבו הזועק של אריק, בנפול אחיו אילן. המלים שבהספד היו מלאות במשמעות מחייהם המשותפים כאחים, שהמוות הפתאומי הפריד בבת אחת ביניהם.

לקראת טקס יום הזיכרון, לחללי מערכות ישראל, שחל כחודש לאחר נפילתו של אילן ז"ל, גמלה בי ההחלטה, להתקשר לבית המשפחה לבקר בביתם לנחמם, ולבקש את ההספד של אריק על אחיו אילן כדי לקרוא את ההספד, בטקס יום הזיכרון תש"ע, 2010, הנערך בבית ספרנו, חטי"ב "זלמן ארן". התקשרתי למשפחה, ולמענה הטלפוני ענה קול אישה שנשמע חרישי ודואב. זו היתה האם ילנה, אמו של אילן ז"ל.

הצגתי עצמי וחפשתי מלים לנחם בהן אמא, שזה עתה שכלה בן יקר. תשובתה לתנחומי נשמעה אדיבה אך מיוסרת.

בביתם חיכתה לי המשפחה השכולה. לחיצות ידיים מנחמות, עם האב פיזר, האם ילנה והבן אריק. חשתי את דממת האבל, דממת המוות האופפת את הבית, וברקע תמונותיו הרבות של אילן, שנתלו זה לא מכבר, על הקיר בסלון לאחר נפילתו בקרב.

תמונות של עלם צעיר ויפה, בחור חייכן ומלא חיים, חייל גאה המשדר נוכחות רבה שזועקת: - "אני כאן בינכם". אבל, המציאות החזירה אותי מהר להורים השכולים, שישבו סביבי, כשכל גופם משדר אי השלמה, המבטא כאב ותוגה עמוקה, אובדן ומוות, דמעות חרישיות של אמא שקרעו ממנה את בנה, ואבא שחרב עליו בן רגע עולמו, החופן ראשו בין ידיו, ועיניו בוחות עמוק ברצפת הסלון. הבן אריק, ישב קרוב וצמוד מאד לאמו, חיוור ומכונס בעצב עמוק, מנסה לחבק את אמא, ולהקשיב למציאות החדשה, שפירושה: אין לו יותר אח גיבור ואהוב.

הסתכלתי מסביב וחשתי שמבית זה נלקחו חיים יקרים , וכאבו של המוות עולה וזועק מכל פינה.
נזכרתי בדבריו של הנביא ירמיהו: "עלה מוות בחלוננו, בא בארמונותינו".

וכשאני מעלעלת באלבומו של אילן ז"ל, עיני קולטות את אילן הילד והנער המתבגר, תמונות
מהבחרות צעיר ויפה, אילן ללא מדים בחופשה, אילן השמח ומחייך בחיק בני משפחתו , אילן המוקף
בחברים מן השרות הצבאי, אילן במדי צ.ה.ל, עם גאוות יחידה, " גולני ".
סגרתי את האלבום שהיה מסודר להפליא לא רק בתמונותיו של אילן ז"ל, אלא גם בדברי תנחומים
שנשלחו על ידי שרי ממשלה ואחרים. הינחתי את האלבום על השולחן שהיה קרוב לקיר המעוטר
בתמונות רבות של אילן, ולאחר מכן העתקתי את ההספד של אריק . ובעיניים דומעות, ובגרון נשנק
סיימתי והכנסתי את העותק של ההספד לתיקי.

ואכן ביום הזיכרון לחללי מערכות ישראל, תש"ע, 2010, במלואת 62 למדינת ישראל, מנהל בית
הספר, מר אורן קמינצקי, נשא דברים, בפני כל תלמידי בית הספר, ומוריו , שבהם גם דיבר על
נפילתו של בין עירנו, ראשון לציון, אילן ז"ל. הוקמה פינה שעליה נתלו קטעי עתונות ותמונות של
אילן ז"ל. את ההספד של אריק על אחיו, אילן, קרא מעל הבמה בטקס, תלמיד, ואכן זה ריגש מאד .
כשחזרתי לביתי בתום טקס יום הזיכרון, ראיתי בדרכי תרנים שעליהם דגלי המדינה -
כחול ולבן , והם בחצי התורן לאות האבל הלאומי.

הירהרתי ביני לבין עצמי, שבתום יום הזכרון, דגלים אלה יעלו שוב לראש התורן, והמדינה תחגוג 62
שנה להיווסדה. אכן המעבר בין האבל הלאומי , לבין שמחת הנצחון הוא חד.
חלפה בי מחשבה, שהתרנים העומדים זקופים, התקועים חזק באדמה, מסמלים את חיילנו הגיבורים
שנפלו, שגם הם היו נטועים, מושרשים וקשורים באדמת המדינה, שלמענה הקריבו נפשם, למען
שנוכל אנו ובני משפחותיהם, להמשיך לחיות כעם חופשי במולדתו. בזכותם של הנופלים, בתום טקס
יום הזיכרון, יתנופפו ברוח בראש כל תורן ותורן, גבוה, גבוה, מעלה, מעלה, דגל מדינת ישראל.
וכל דגל ודגל, יתנופף בגאון, ישיר מבטו לבני משפחתו, משפחת השכול ולעם בישראל, ובקול רם
יפצח בשיר, כאות תודה, לכל חייל שנפל : "כחול ולבן, כחול ולבן, זה הדגל שלי".

ואנו, נרים ראש מורם כלפי מעלה, נצדיע ונומר מילה אחת :

בזכותכם !

ברגשי כבוד והערכה

נאוה גבאי – רכזת חינוך חברתי

חטיבת הביניים ע"ש זלמן ארן
ת"ד 527 ראשון-לציון * טל' 9649495 פקס' 9668315

דברי מנהל בית הספר מר אורן קמינצקי :

יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל

מורות ומורים בחטיבת הביניים - " זלמן ארן "

תלמידות , תלמידים יקרים.

" כל נופל הוא עולם ומלואו שאבד ולא ישוב עוד. וכל משפחה שכולה, אין שעור ליגונה וסבלה ".
יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל, שחל ביום ד' באייר, הינו יום מיוחד מכל הימים. ביום זה
מתייחד עם ישראל עם זכר הבנים והבנות שנפלו במערכות ישראל.

יום הזיכרון, מאפיין גבורה והקרבה של לוחמי צבא הגנה לישראל, ושאר כוחות הביטחון שחרפו נפשם על הבטחת קיומה של מדינתנו.

זה יום עצוב ומיוחד בעבורנו, יום שבו כל העם יחדיו, מתעטף בתחושה של התייחדות, שמלכדת את כולנו, ולבנו מתמלא בצער עמוק וכואב, ובשותפות גורל עם משפחת השכול. אנו מכבדים ומוקירים את זכרם של הנופלים, על הקרבתם ועל שליחותם, למען הבטחת קיומה ותקומתה של מדינתנו. הם מהווים בעבור כולנו דוגמא ומופת. נזכור ונוקיר תודה, להם ולבני משפחותיהם, משפחת השכול.

תודה, שצריכה ללוות כל אחד ואחד מאתנו, מדי יום, מדי חודש, כל השנה. על המחיר היקר, שהקריבו בנינו ובנותינו שנפלו על משמרת העם והמדינה. למען החרות שניתנה לנו בזכותם, בדמם הם. במותם הם ציוו לנו ולבני משפחותיהם, את החיים.

גם השנה חזר והיכה האובדן בנו, בנפול מיטב חיילנו בשמירה על גבולות המדינה ועל חיי תושביה. בתאריך 26 במרץ 2010, נפלו שניים ממיטב חיילנו ששרתו בגולני בהיתקלות בגבול רצועת עזה. רס"ן פרץ אלירז, והחלל השני, סמ"ר אילן סביאטקובסקי, אחד מתוכנו, בן עירנו, ראשון לציון, שנטמן כאן, באדמת ראשון לציון.

חצי שנה לפני נפילתו היה אמור אילן לסיים את שירותו הצבאי, אך נהרג. סמ"ר אילן סביאטקובסקי, היה לוחם בגדוד 12 בגולני, בן 21 נפל.

אביא דברים שאמר נשיא המדינה, מר שמעון פרס, שביקר בבית משפחת סביאטקובסקי, שם שוחח עם הוריו של אילן ז"ל, האב פיוטר והאם ילנה, ועם אחיו אריק, שעלו לארץ מאוזבקיסטאן: "כשנפל בן שלחם כגיבור ונפל כגיבור, כל העם מרגיש כמוכם ומצדיע לכם על כך שגידלתם נער כזה נפלא ואהוב על אחרים. לצערי הרב, למדינת ישראל יש עדיין אויבים ובנכם אילן נפל כשהגן על החיים".

אמו של אילן, ילנה, הדגישה בפני הנשיא כי "אילן רצה לשרת בגולני, זה היה החלום שלו". לקראת סיום הביקור ביקש הנשיא לשוחח עם חבריו של אילן, חיילי גולני שהשתתפו בפעילות המבצעית בה נהרג, ואלה סיפרו לו, על אופיו הטוב ועל פניו החייכניות.

נישא ונזכור בלבנו את זכרם של כל החללים שנפלו במערכות ישראל. ובד בבד, נושיט יחדיו את ידנו, מעומק לבנו, בכל שעה ועת, למשפחת השכול. יהי זכרם ברוך.

אורן קמינצקי - מנהל חט"ב - "זלמן ארן".

ההספד של האח אריק, על אחיו אילן ז"ל

כל פעם שאני מסתכל על התמונה שלך, אני לא מאמין שפשוט לא תחזור עוד הביתה. זה כמו חלום רע שהייתי רוצה להתעורר ממנו למציאות נורמלית, ואני פשוט לא מצליח. יש עוד כל כך הרבה דברים שרציתי להגיד לך ולא הספקתי. איך שנקטפת לנו ככה פשוט ברגע.

בכל פעם שאני עוצם את עיני אני רואה אותך חוזר הביתה מהצבא ואומר: "מה קורה יא אחי"? ובא ומחבק אותי, רגע שכבר לא יחזור על עצמו. שמת לעצמך אפילו גומיה על היד, בשביל הקוקו שיהיה לך אחרי שתשתחרר מהצבא, משהו שכבר לא יצא לך לעשות.

אני כל כך מתגעגע אליך, לחיוך שלך, לצחוק שלך, למוזיקה המזרחית שהיית שומע בכל פעם שהיית מגיע הבייתה, מוזיקה שאף פעם לא אהבתי. אני מתגעגע גם לכל הדברים שהיינו עושים ביחד, וגם לדברים שתכננו עוד לעשות. בשבילי היית לא רק אח, אלא גם החבר הכי טוב וגיבור, למרות שאף פעם לא אמרתי לך את זה. גיבור שהקריב את עצמו בשביל להגן על המדינה שלו, על החבר שלו, ועל המשפחה שכל כך אוהב.

רציתי רק להגיד לך, שזכיתי במתנה להיות אח של בן אדם מדהים כמוך. כל כך מלא בשמחת חיים, כל כך טוב לב, וכל כך אהוב על ידי חבריו. אני מנסה להיות חזק פה בשבילך, למרות שבפנים אני נקרע. אני יודע שתמשיך להגן עלינו מלמעלה, ואני אתגעגע אליך בכל יום שיעבור.

חטיבת הביניים ע"ש זלמן ארן
ת"ד 627 ראשון-לציון * טל' 9649495 פקס' 9668315

תלמידים מבית הספר, "זלמן ארן", כותבים בעקבות ההספד של
אריק, את אחיו אילן ז"ל:

בן עשרים ואחת היה אחי

בן עשרים ואחת היה אחי,
בן עשרים ואחת הוא נשאר,
גוף ונשמה,
שעולה מעבר לדממה הזאת.

ואיך שהזמן עובר,
אני לא מצליח להתגבר,
חושב על החיים,
על איך שהם מבוזבזים.

והנה אני כאן,
סופר את הזמן,
לא מבין לאן הולכים,
אם עצוב לך בפנים,
איבדתי הכל.

ועכשיו מה נשאר?
זכרונות מהעבר
רק זכרונות לא שום סימן,
וחלומות שאני אזכור ולא אשכח,
רק בליבי חרוטים כך.

ירדן משה
כיתה ח'

למה?

למה?

למה כל הרגשות האלה!?

רוצה שהזמן יעצור וגם המחשבות,

מאבדת את כל מי שאוהבת, וגם את הרגש.

בניתי מגדל, הנחתי את הקלף האחרון וכולו התמוטט..

בפתאומיות הכל קרה, לא ציפיתי ולא דמיינתי שמגדל כה חזק יתמוטט.

אין שום-דבר שאוכל להראות חוץ מכאבי. הזמן נחטף ברגע וגם החיים,

מוציאה את הדמעות מהכאב, ואת הכאב מן הדמעות.

אני יודעת עד כמה הוא רחוק עכשיו, לא יודעת לאן לפנות, לא יכולה לשכוח אותך

וגם לא את העבר.

התמונה, הרגעים, כולם חרוטים בראש... כל החיים, כל השנים וכל הימים.

חשבתי שאני ואתה ביחד הכל, לא ידעתי איך חיי יתעוררו, ראיתי אותך

וקיבלתי נשימה.

פנית אלי ואני הרגשתי מלכה. רואה אותו בשמיים, יודעת שזה נגמר,

יכולה לחכות אבל לא קולטת שנגמר כבר הזמן.

מתקשה לחשוב שיותר אתה לא כאן! לא על האדמה, לא בארץ הקודש שלמענה

נלחמת ובשבילה נפלת.

שלא נשמע ולא נראה אותך יותר! שלא תשאיר את עקבות הקסם והיופי שלך...

מנסה להחזיק מעמד ולא פוחדת, יודעת שאף-פעם אי-אפשר יהיה לשנות את מה שהיה.

השמש מאירה ואנחנו ממשיכים בחיים...

משנה את הבעתי וכך את מצבי. כל הכוכבים זורחים וממשיכים הלאה וגם כן החיים.

רואה בעיניי את הבוקר - השבור, הבתים-האפורים, ואת הנחלים שזורמים.

שומרת בליבי את המילים מתוך עיניך, את רגשות חיבוקיך ואת מחשבות עקבותיך,

שומרת אותך בליבי ואת שאריות מילותיך.

מאמינה בכל מה שאמרת ובאור של היום.

מסתכלת על עיניך העמוקות ורוצה אותך כאן בחזרה,

אף-אחד לא מבין, גם לא השקט ולא הדממה.

נתתי ונותנת לך את הכל!

את כל יכולתי, את כל נשמתי, כל אהבתי ואת כל ליבי!

חן קשת אגהוב

כיתה ח'

חטיבת הביניים ע"ש זלמן ארן
ת"ד 27 ט' ראשון-לציון * טל' 9649495 פקס' 9668315

אתה

אתה נפלת, אני נפלתי איתך.
אתה בכית, אני בכיתי איתך.
תוכניות שתכננו, נעלמו איתך.
אתה נעלמת, אני נשארתי לבד.
רק הגעגוע, הולך וגובר,
ואני תמיד זוכר.

את החיוך, את הדיבור,
את הצחוק, את המגע, את היחס החם,
כל זאת איננו עוד.
איתך צחקנו, אותנו בידרת,
ועכשיו לנו נעלמת.
זכינו במתנה, בן, אח, חבר,
על מתנה כזאת, אי אפשר לוותר.

אלו היו ימי,
ואילו היו ימך,
אלה תפילותי,
ואלה תפילותיך,
כאן מול שתי עיני,
עוברים חייך וחיי.

אולי אתה פה חסר לי,
אתה כאן, אתה שם,
כה רחוק ממני,
מה בסך הכל ביקשתי ?
עוד חיוך ?
עוד מבט ?
משהו שיכול היה להראות לך,
כמה אתה פה חסר לי.

קארין כץ
כיתה ח'

ליבי איתך

אריק !

אני רוצה להגיד משהו שיגרום לך להרגיש טוב יותר, ואני לא יודעת מה.

זה מהמקרים האלה שמשפטים כמו : "יהיה בסדר", או "אנחנו פה בשבילך", -

לא עוזרים. אני יודעת.

לפעמים, אני תוהה איך אתה מרגיש?

לדעת שמישהו כל כך קרוב אליך סגור במקום קטן וחשוד, ובכל זאת לקוות שהוא נמצא במקום טוב יותר, מעבר למה שהדמיון והנפש מסוגלים לשאת.

אומרים שהזמן הוא הכוח החזק ביותר, לעולם לא מת. הזמן מניע ומשנה את כולנו. אתה חושב שאתה שולט בזמן, מדבר על לבזבז זמן, או להרוויח זמן, על למרוח את הזמן, או לתת לזמן לעבור. אבל הזמן עובר, בין אם נרשה לו ובין אם לא. ואז אתה יושב וחושב על כל הזמן שלא ניצלת, על כל מה שלא אמרת, על מה שלא הספקת.

יש אנשים שאומרים : "עם הזמן זה יעבור." יש אנשים שאומרים : "שהזמן לא מתקן כלום, לא מעביר ולא משכיח." אני חושבת שהזמן הוא לא טוב ולא רע.

הוא כמו איש זקן וחכם, השולט על קצב האירועים. אם הזמן עבר מהר, אני מאמינה שזה אומר שנהנתם, שחיכתם וצחקתם. זה אומר שאתה יכול להגיד: "עשינו את זה ביחד מתישהוא. היה כיף."

אם הזמן עבר מהר ולא הספקת להגיד לו את כל מה שרצית, סימן שאמרת לו מספיק. אחיך אילן חולל שינוי. הוא הראה לכל המדינה מהו אומץ, מהו חוזק, מהי נחישות. אתה ההוכחה שהוא הראה לנו גם מהי אהבה. ואין דבר חזק יותר מאהבה, גם לא הזמן.

אני יודעת שהזמן ימשיך לחלוף, והשבועות יהפכו לשנים. אך האהבה לא תחלוף לעולם, מפני שהיא אינה נתונה לגחמות הזמן. היא נשארת כפי שהיא, והיא תמשיך להציף אותך בכל יום שיעבור.

מי אני שאתן עצות? אך בכל זאת, אומר לך : היאחז בזיכרונות ובמזכרים שהשאיר אילן אחריו. מעולם לא פגשתי אותו, ואני בטוחה שהוא היה והינו, במקום אשר הוא נמצא, בן אדם מדהים. ליבי איתך.

שרית וקר

כיתה ט

הוא לא חזר

זה תמיד ככה. כל הורה מפחד פחד מוות מהיום הזה, שאולי יגיע ואולי לא. בו הילד שלו, האוצר הכי גדול שלו, בשר מבשרו, ילך מבלי שוב. ובכל זאת ישנה ההרגשה הזו האירונית משהו, שזה לא יקרה. כלומר, להבין באמת ובתמים שיום כזה יבוא? אני לא בטוחה שזה אפשרי. עד שזה קורה.

ישנה השנייה הזו, השנייה שמבדילה בין חיים ומוות. השנייה שמבדילה ביני לבינך ומשנה את הכל.

עד השנייה הזו הייתי אדם ממש כמו כל אחד אחר. ומאותה שנייה, השנייה הזו ממש, - הכל נפל. הרגשתי את עצמי הופכת לשבר כלי. הרגשתי את הכל נופל סביבי. זה מרגיש כמו סיוט ארוך שפשוט לא נגמר. הלכת, והנה אני, מחכה לך.

בינתיים הפרחים הפסיקו לצמוח, והבגדים הלבנים כבר לא כל כך לבנים. לאוכל כבר אין כל כך טעם, ואני חושבת שהתחילו מיגרנות.

אני רואה אותך רץ באופק, מתרחק ומתרחק, עד שלבסוף אתה לא יותר מאשר נקודה קטנה בשמי התכלת.

אני זועקת. זועקת מכל הלב, זועקת תחזור !!
למה אתה לא שומע? למה אינך מקשיב?
בוא !!

רע לי, אתה לא מבין? רע לי!
אני מתגעגעת, אני מרגישה שחלק ממני נסע הרחק, הרחק מכאן.
בוא ילד! בבקשה!
ואני עדיין כאן. מוטלת על הרצפה מחכה לשובך.
ואז, היטלטלות חזקה הזו, התעוררות לתוך המציאות.
אני מסובבת את ראשי לכל עבר, ואתה לא כאן.
הבן שלי הלך, ואבוי...
הוא לא חזר.

טל גולדשטין
כיתה - ט

ג ב ו ר ה

יש סוגים שונים של גבורה.

גבורה פיזית וגבורה נפשית.

כמובן שכל גבורה פיזית, דורשת גם גבורה נפשית.

גבורה, ללכת להילחם עבור עמך.

לעמוד בחזית ולהרגיש השריון של מיליוני אנשים.

גבורת ההתמודדות הנפשית עם כל הרגשות שצפים.

גבורה להתמודד עם עצמך.

הצבי ישראל על במותיך חלל, איך נפלו גיבורים ?

לעיתים יש להמעיט במילים כי מקומן מיותר.

לעיתים, מלים לא יעזרו ולא ינחמו ,

ולבטח לא ישנו את המציאות.

ולרי מיכאילובסקי
כיתה - ט

מעגל החיים

אני יודעת שמילים הן חסרות משמעות ובכל זאת...

החיים הם אף פעם לא מה שאנו מצפים מהם. לפעמים אין מדד לנזק שהם מביאים.

ישנו מעגל שכל אדם יעבור בו, והוא בין שלושה שלבים: לידה, חיים ומוות.

קשה להאמין שאדם כה צעיר כבר הספיק להתגלגל בשלושת השלבים הללו.

אותו מעגל ממיט עלינו אסונות ומביא עמו תקוות וחלומות.

אם לשקוע במחשבות על מה שיכולת לשפר, או לשנות, וכיצד לנצל כל רגע טוב יותר, אפשר לטבוע בייאוש.

מעולם לא התנסיתי במוות, ולא היכרתי את אילן. אך אני מאמינה שהפקתם את כל המיטב מכל רגע ורגע בחייו, ועשיתם בשבילו הכל.

כל החלטה ומחשבה עליו נלקחה בכובד ראש, והייתם ותמיד תהיו משפחתו. האנשים שהכי אהב ודאג להם. התגעגע אליכם ואתכם במחשבותיו תמיד נשא.

במותו של אילן, נקרעו שלושה מהקשרים העמוקים ביותר שיש לטבע להציע:

הקשר בין אב לבן. בין אב לבן. בין אחים קרובים.

ולמרות הכל, נשאר עוד חוט אחד - חוט הזכרון, העשוי ממיליוני סיבים של רגעים שחוויתם יחד, המנציחים את אילן בליבכם.

GREDENDO VIDES - **אם תאמין תראה.**

אני כל כך מצטערת על האובדן.

נטשה ליבוביץ

מחטיבת "זלמן ארן"

בעקבות ההספד של אריק, אח של אילן ז"ל.

שלום לך אריק ,
אני לא מכירה לא אותך , אילן ז"ל , ולא אותך אריק היקר .
אך כשמעתי את דברי ההספד שלך אריק, על אחיך היקר אילן, קינאתי.
קינאתי בחברות הנפלאה בין שני אחים יקרים ומיוחדים שכמותכם.
אהבתי את החיבוק , את ה"ביחד", את החוויות המשותפות .
"החיוך שלך", אילן , הצחוק , והמוזיקה המיזרחית שאהבת להקשיב לה.

שני אנשים שהיו זרים לי לחלוטין.
אך בעיקבות המילים הנפלאות, שבאו מעומק הלב,
גרמו לי להרגיש קירבה, אהבה וכאב גדול על אובדן הבחור היקר אילן ז"ל , שנפל בהיתקלות
מחבלים בעזה.
עוצמת המילים שלך, אריק, העבירו את עוצמת "המתנה להיות אח של בן אדם מדהים כמוך ..."

שלא תדעו יותר צער.
ענת מנור
ספרנית חט"ב "זלמן ארן".

חטיבת הביניים ע"ש זלמן ארן
ת"ד 27 סג ראשון-לציון * טל' 0640400 פקס' 0668316

תמונות מטקס יום הזכרון לחללי מערכות ישראל – חט"ב "זלמן ארן"

התלמידים ממתינים לקראת תחילת טקס יום הזיכרון.

חטיבת הביניים ע"ש זלמן ארן

ת"ד 627 ראשון-לציון * טל' 9649496 פקס' 9668315

אנו מרכינים ראש לזכרם של הנופלים

"החול יזכור את הגלים" - שרה המקהלה.

חטיבת הביניים ע"ש זלמן ארן
ת"ד 527 ראשון-לציון * טל' 9649495 פקס' 9668315

"מיליון כוכבים בשמים" – שרים התלמידים עומר גפלה וטל בכר.

חטיבת הביניים ע"ש זלמן ארן
ת"ד 527 ראשון-לציון * טל' 0649495 פקס' 0668315

התלמיד עומר לזר, קורא את ההספד של אריק סביאטקובסקי, לזכרו של אחיו אילן ז"ל.

"זוכרים ולא שוכחים" - קורא רועי סלומון

חטיבת הביניים ע"ש זלמן ארן
ת"ד 627 ראשון-לציון * טל' 9649496 פקס' 9668315

"רצית לעוף, רצית כבר הלאה" מתוך השיר מיליון כוכבים - שרה טל בכר.

חטיבת הביניים ע"ש זלמן ארן
ת"ד 827 ראשון-לציון * טל' 9649498 פקס' 9668315

מנחה טקס יום הזכרון תש"ע - שחר מרון. "מה אבקש ממוך אלוהים" ? ירדן משה.

חטיבת הביניים ע"ש זלמן ארן
ת"ד 827 ראשון-לציון * טל' 8648488 פקס' 9668316

אילן אהב בחייו מוזיקה מזרחית, בעיקר את שיריהם של הזמרים אייל גולן וקובי פרץ.

על אהבתו לשירה המזרחית העיד אריק, אחיו הבכור, בהספד שנשא על קברו. ליקטנו קטעי שירה, מפי אייל גולן, וקובי פרץ. המלים עתה, כאשר אילן ז"ל, איננו, מקבלות משמעות עמוקה וחזקה יותר. גווייה עצובים, כהים וכואבים, נוגעים וחודרים בכל לב. בשירותו הצבאי בגולני, אילן לא שוכח את אמו. שומר על קשר טלפוני עמה, מצלצל כל יום. חברים מפלוגתו סיפרו לאריק אחיו: " שהם מדברים על החברות והוא אילן מדבר על אמא". " תמיד מחבק אותי, מחבק ואומר מילים טובות, רק מילים טובות". סיפרה אמא ילנה, - לעתונאי שראיין את בני המשפחה.

אמא אמא

אייל גולן
מלים- יאיר שילוני

נהדרת ושונה
רב הנטל על כתפה,
כך עוברת עוד שנה
אך דבר לא השתנה.

אלוקים שמור אותה
כי אין עוזר לצידה,
אלוקים שמור אותה
כי עמלה לבדה.

אמא אמא אמא אמא
איך אודה לך לא אדע.

חטיבת הביניים ע"ש זלמן ארן
ת"ד 527 ראשון-לציון * טל' 9849495 פקס' 9868315

אם אוהבת וטובה
מתייסרת בעולם,
כבר זרקה בה השיבה
אך האור בה לא כבה.

איכה הוא בשבחה
דלות שפתיים מהלב,
עד מה ידעה כאבה
קצרה ידי מלספר.

אמא, אמא, אמא, אמא.
איך אודה לך לא אדע.

בלעדייך

אייל גולן
מלים- זאב נחמה
בלעדייך
בחוף אפור והחדר קר,
וזה כואב.
בלעדייך זה לא אותו עולם יפה,
והכל הופך להיות יותר קשה.
כי בלעדייך
המחשבות נטולות תקווה,
אז לא חושב,
בלעדייך יותר קשה המחשבה.

חטיבת הביניים ע"ש זלמן ארן
ת"ד 527 ראשון-לציון * טל' 9649495 פקס' 9668315

דמעות

אייל גולן

מלים- זאב נחמה

פני קטיפה שראיתי

רוך ותמימות של פורקן נעורים,

בך לגעת רציתי

ולא היו בך חיים.

שמך חקוק על האבן

רק אהבה נשארה לי בלב,

את עכשיו בגן עדן

ולי נשאר הכאב.

אמרת שהגשם ישטוף את הדמעות

אבל הגשם הפסיק והדמעות ממשיכות,

הן זולגות אל הקבר החם

יורדות בכל העולם.

חטיבת הביניים ע"ש זלמן ארן
ת"ד 827 ראשון-לציון * טל' 0640498 פקס' 0608316

חניך
זלמן
ארן

אין לי אביב בלעדייך

קובי מרץ

בתוכי ליבי רועד

באפלה אני נודד,

מאז עזבת

אני בודד.

בחשכה לבד סובל

והדמעות מכות בלב,

גורל אכזר

מלא כאב.

חברים מספרים על אילן

רבים מחבריו של אילן, שהגיעו לבית המשפחה, משרתים ביחידות קרביות. ליד הבית החליפו החברים תמונות מתקופת השירות בהודעות מולטימדיה בטלפונים הניידים. "אף אחד לא הימר עליו לפני הגיוס שהוא יהיה בקרבי", סיפר חברו אסף, "הוא היה גנדרן כזה, אהב לעשות חיים".

"הוא היה אדם חייכן, אהב לצחוק".

חברו הטוב ואדים סיפר: " לפני כשבועיים קיבל את דרגת הסמ"ר, ובעוד כחצי שנה היה אמור להשתחרר מהשירות. קבענו כבר שניסע להודו ביחד. קבענו שהוא יחכה כמה חודשים עד שאני אשתחרר, ואז ניסע ביחד - אבל עכשיו נהרסו כל התוכניות".

"דיברנו על זה שהוא יוצא מעזה ואני נכנס. אבל עכשיו קרה האסון הזה", מירר בבכי. "לא יצא לנו להיפגש בגלל השירות הצבאי אבל למרות זאת היינו כל הזמן בקשר טלפוני. עכשיו הכל נגמר".

חבר אחר: "למרות השירות, הוא היה איתנו בקשר כל הזמן. הוא חיכה לשחרור ותיכנן הרבה דברים. אתמול עוד דיברנו. היינו אמורים להיפגש בשבת הבאה, כי זו הייתה השבת האחרונה שלו בעזה".

אילן ז"ל עם חברים ליחידה

חטיבת הביניים ע"ש זלמן ארון
ת"ד 827 ראשון-לציון * טל' 8848488 פקס' 8888318

כמה מחבריו של אילן הגיעו לבית העלמין, כשלגופם חולצות עם דיוקנו של חברם ההרוג בצירוף המילים "בלבנו לנצח". לדבריהם, איבדו "אדם יקר וחבר קרוב".
שירן, חברתו של אילן, אמרה מעל הקבר: "אני עומדת כאן ולא מאמינה שככה אנחנו נפרדים ויותר לא אשמע אותך. אני מתגעגעת. היית החבר הכי טוב שלי, תמיד מלא שמחת חיים.
"איך ממשיכים עכשיו בחיים? מי יחבק אותי כשעצוב לי? היית האדם הכי יקר לי בחיים, ותמשיך להיות גם במוותך. אני אנצור לעד את כל הרגעים שלנו. גיבור שלי, אני גאה בך. תמיד עשית מה שאהבת. מבטיחה לך להיות חזקה ולחזק ולתמוך בכל בני משפחתך".

חברים בוכים

חטיבת הביניים ע"ש זלמן ארן
ת"ד 827 ראשון-לציון * טל' 8648486 פקס' 8668315

אלבום המכיל תמונות רבות ומרגשות של אילן ז"ל, עם חבריו לנשק מתחילת דרכו בגולני, נמסר לאחרונה למשפחת סביאטקובסקי. לצד התמונות נכתבו מילים המציירות את אילן האדם, אילן החבר. מילים המביעות אהוות לוחמים, רעות אמיתית, הקרבה, ואהבה רבה לאילן. יקצר המצע מלהכיל את כל שנכתב, ועל כן נביא קטעים :

אח שלי הגיבור

"לעולם לא האמנתי שיום כזה יגיע שאני אצטרך לרשום מכתב כזה. שאני ארגיש כאלה רגשות כפי שאני מרגיש עכשיו.

אני לא מאמין שאני לא אראה אותך יותר, ותמיד יש לי את ההרגשה הזאת שעוד שנייה אתה נכנס לחדר ואומר " : " עבדתי עליכם אחים שלי".

שלך לעד- בן שוקרון

לאחי אילן

"אני יושב ומסתכל על התמונות ולא מאמין. לא מאמין שלא אשמע את הצחוק המתגלגל שלך, היית בן אדם מיוחד. איש עם שמחת חיים נצחית. חיוך וצחוק כובש. לא הייתה אפשרות שלא לצחוק איתך, פשוט מידבק. היית דואג לכולם שיהיה להם טוב. אני שמח שיצא לי להכיר איש מדהים כמוך. "

יונתן טייטמארש

אחי היקר גיבור

"לפני שנתיים וחצי זכיתי להכיר אותך ומאז יום יום, דקה דקה. שוב לא נקלט. יש לי זיכרון שבטוח ישאר לי לתמיד. הרגעים האחרונים לפני, איך שדיברנו ממש רגע לפני, הפתעת אותי. הפנים ברגע אחרי, לעולם לא אשכח, נחרט לי בלב. אילן תמיד תשאר הגיבור שלי".

רון דניאל

אילן אחי

"אני מצטער שלא הצלחנו לשמור עליך, ולהחזיר אותך הביתה בשלום. ואני בטוח שאתה שומר עלינו מלמעלה. אני אוהב אותך וחושב עליך בלי סוף".

ת.נ.צ.ב.ה

אוריין לוי

לאילן

"מאז שעזבת הרבה השתנה כאן. והדבר שגומר אותי ולא יוצא לי מהראש, זה שלא הייתי שם בשבילך כשנפלת. לא הייתי שם לחלץ אותך, בקיצור לא הייתי בשבילך אח יקר...! לגורל אין רחמים, הוא קוטף רק את הטובים, געגועים אליך חבר".

שלך לעד

לא אשכח, אוהב לנצח

בר פיטוסי

חטיבת הביניים ע"ש זלמן ארון
ת"ד 527 ראשון-לציון * טל' 9649495 פקס' 9668315

לאילן אחי הגיבור

אני בטוח עכשיו שאתה היית רוצה שנהייה חזקים עכשיו. הרבה אנשים אומרים לכולנו להיות חזקים, אבל רובם לא מבינים את המשמעות לאבד אח, חבר לנשק. קשה להם לעכל מה זה להיות לוחם ועוד במדינה כמו שלנו. אתה חסר לי ואני מתגעגע לצחוקים שלך, ולחיוך היפה שלך שהיה מרים את כל המחלקה שלנו".

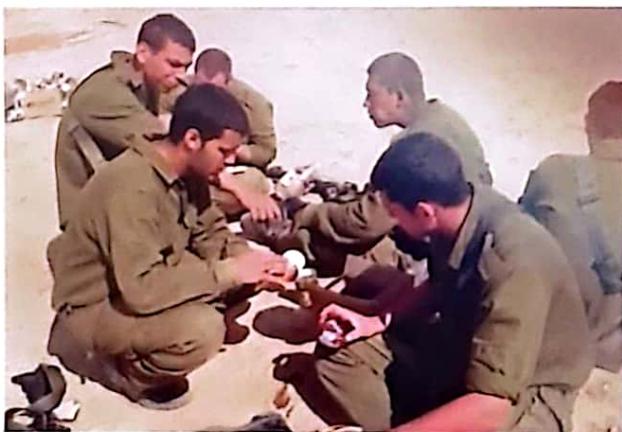
שחר אליאס

לאילן

"בפעם הראשונה שראיתי אותך, זה היה בערב ראשון, אצלי בבית. לא הכרתי אותך ופתאום הופעת בדלת. שאלתי את עצמי מי היצור הזה? רק אחרי שהגעת למחלקה, הבנתי שמדובר בחייל שהוא הלב של החברה... תמיד הצחקת אותי ורציתי אותך הכי קרוב אלי".

אוהב המון, מתגעגע המון
שלך

מקנזי מרום - מפקד מחלקה 8

אוהד מושבע של הצהובים

ב-24 לחודש מרץ, יום רביעי, יומיים לפני שנהרג בהיתקלות, שוחח אריק סביאטקובסקי עם אחיו אילן, בטלפון.

אילן בדיוק היה בהפסקה והשניים תכננו את מה שאמור היה לקרות בעוד חצי שנה, כשיסיים את שירותו הצבאי. בנוסף שוחחו השניים על המשחק של מכבי תל אביב שהיו אמורים ללכת אליו עם שובו לחופשת החג. "דיברנו כמעט כל יום", מספר אריק. "תמיד הוא רצה להתעדכן מה קורה בבית ומה קורה במכבי. מכבי תמיד היתה בראש סדר העדיפויות. התחלנו כבר לתכנן מה נעשה כשהוא יחזור לחג. הוא רצה לראות את המשחק של מכבי נגד אחי נצרת ותיכנן לקנות כרטיסים".

אילן היה אוהד מושבע של הצהובים. למרות ששיחק בצעירותו בהפועל ראשון לציון, "מגיל קטן אהדנו את מכבי תל אביב". מספר אריק, "האהדה התגברה בביה"ס היסודי, ומאז אילן התמיד לצפות במשחקים, בהתחלה בטלוויזיה ואחרי שגדל הלך לראות משחקים. היו לו את כל הדגלים והחולצות של מכבי. הוא היה מדבר על מכבי. היינו משחקים הרבה כדורגל, ככה שזה היה הנושא שהוא דיבר עליו הכי הרבה". הילד החייכן לא פספס משחק אחד של מכבי תל אביב בבית ובחוץ. המקום שלו בשער 11 היה שמור. גם בשירותו הצבאי דאג אילן בכל חופשה להגיע למשחקי הקבוצה. חבריו של אילן חיכו בקוצר רוח לפגוש אותו בשבת ה-3 באפריל, באצטדיון בלומפילד במשחק בו אירחה מכבי תל אביב, את מכבי אחי נצרת. אך הכיסא של אילן נותר יתום. חבריו מבלומפילד, שהתקשו לעכל את הבשורה הקשה, החליטו להנציח את שמו ובשיתוף פעולה עם ראשי הקבוצה נערך טקס לכבודו לפני המשחק מול מכבי אחי נצרת.

הטקס נערך בנוכחות משפחתו של אילן, ובו הוקרא בין היתר הספד שספד לו אחד מחבריו הטובים, בן חאיק.

שלט שנפרש על פני שער 11 ובו הבטיחו: "אילן שמך חרוט בליבנו, שער 11 יזכור אותך תמיד".

חטיבת הביניים ע"ש זלמן ארון
ת"ד 527 ראשון-לציון * טל' 9649495 פקס' 9668315

אנחנו משפחת מכבי תל-אביב יכולים להבטיח לכם שעם מותו של אילן הפכתם להיות חלק בלתי נפרד ממשפחתנו, ואנחנו נעשה את המיטב להנציח את זכרו של יקירכם, אילן ז"ל".
לאחר דברים אלו העניקו מנכ"ל המועדון, מר עוזי שעה ויו"ר המועדון, אביב בושנסקי, מגן שעליו חרוט :
למשפ' סביאטקובסקי היקרה,
"החיילים הצעירים שמתו לא ידברו עוד ובכל זאת ישמע קולם".
נזכור בליבנו את אילן ז"ל לעד.
באהבה ובהוקרה,
משפחת מכבי תל-אביב אפריל 2010.

משפחתו של אילן בטקס שנערך לזכרו בבלומפילד

אריק מספר על הבשורה המרה

ב-26 במרץ בשעות אחר הצהריים, כשהוריו של אילן מתכוננים לשבת, נשמעו דפיקות בדלת. מן העבר השני עמדו קציני צבא ועימם הבשורה המרה. אילן נהרג בהיתקלות עם מחבלים בכיסופים מפגיעת כדור בכתפו אשר חדר ללב וקטע את חיו של החייל בן ה-21.

על הבשורה המרה סיפר אחיו אריק: " באותו יום שישי לא הייתי בבית. הייתי אצל חבר", נזכר אריק ברגעים הנוראיים מכל. "קיבלתי טלפון בסביבות חמש וחצי ואמא שלי אמרה לי לבוא דחוף הביתה, שקרה משהו. היא לא רצתה לספר לי מה אבל לי הייתה הרגשה רעה בקשר לאילן. כשהגעתי הביתה וראיתי את כל הקצינים ואת ההורים שלי שבורים הבנתי הכל. רק הסתכלתי עליהם והבנתי שאני לא אראה את אילן יותר.

מהיחידה שלו אמרו לנו שהסתערו על מחבלים, ניסו לאגף אותם ונכנסו למלכודת. הוא כנראה נפגע מרימון או מירי".

"הקשר בינינו הוא מעבר לאחים. הוא היה החבר הכי טוב שלי. חלקנו ביחד חדר וכמעט כל דבר עשינו ביחד. הוא היה מאוד אהוד עם המון חברים. הוא היה מלא בחוות חיים בעל חיוך שאי אפשר למחוק אותו. אפילו ברגעים הכי קשים הוא גרם לכולם לחייך.

שבת אחרונה בעזה

שעה לפני התקרית שבה נהרג אילן, הספיק לעדכן את דף הפייסבוק שלו וכך כתב :
"שבת אחרונה בעזה"

אריק אחיו סיפר: "דיברתי איתו לפני יומיים, זו הייתה השיחה האחרונה שלנו. הוא היה קצת "מבואס" מהשמירות, אבל אהב מאד את הצבא. לפני שבועיים כשהגיע מהבסיס, יצאנו לבלות ביחד, זו הייתה הפעם האחרונה שהיינו ביחד".

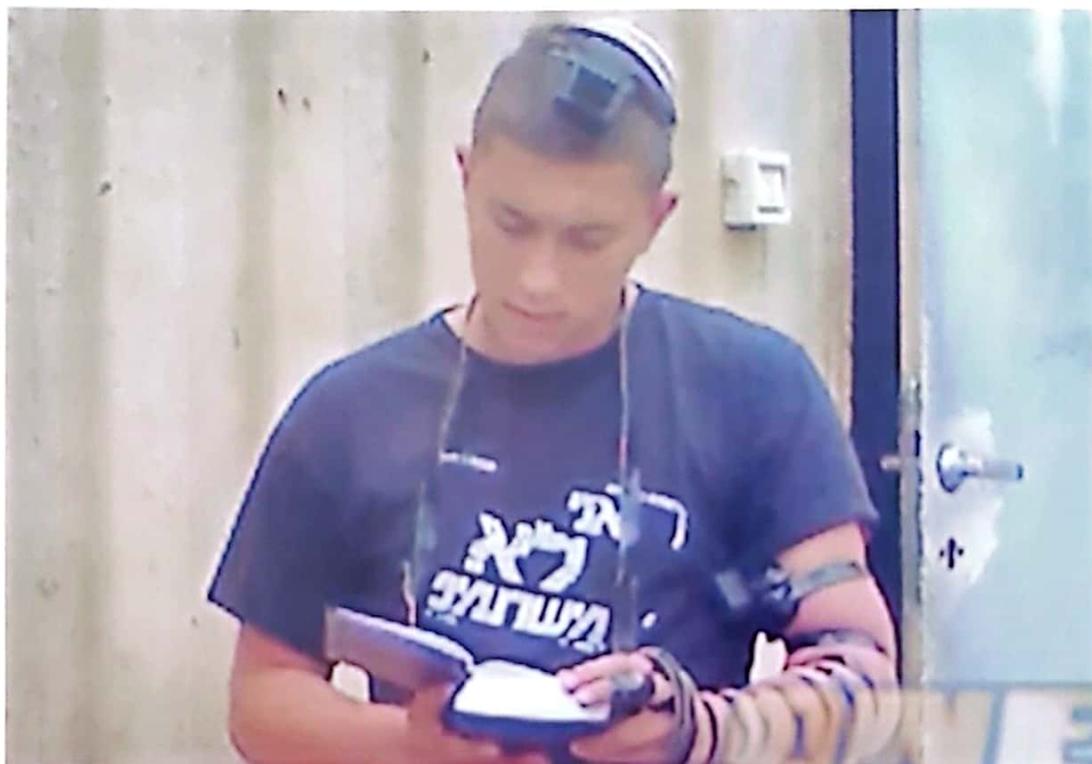
"כל פעם שאילן היה מגיע הביתה זאת הייתה חגיגה", אומר אחיו אריק. גם הפעם האחרונה היתה זאת חגיגה. חגיגת סיום. עושים סעודת שבת על האש, "סטייקים, פרגיות, כנפיים", מתאר אחיו את השפע.

"הכנתי כל מה שצריך", מבטיחה אמו. שלא כבפעמים קודמות, אין חברים שמצטרפים לארוחה. המשפחה אוכלת לבד. כמו שמבקשים לטעום חוויה אחרונה של אינטימיות משפחתית. "רק ארבעתנו ביחד", לוחש אריק, "כיף לא נורמלי".

חבריו של אילן מעידים עליו כי היה "מורעל" על צה"ל ולא הפסיק לדבר על שירותו הצבאי, אולם בסופי שבוע, כמו כולם, ספר את הימים שנותרו עד שחרורו. "זאת הייתה צריכה להיות השבת האחרונה שלו בעזה", סיפר חברו, בן חיאק.

חטיבת הביניים ע"ש זלמן ארן
ת"ד 527 ראשון-לציון * טל' 9649495 פקס' 9668315

"וקשרתם לאות, על-דרך; וקיו לטטפת, בין עיניך"

תמונה זו מרגשת במיוחד ויש עמה מסר חשוב:

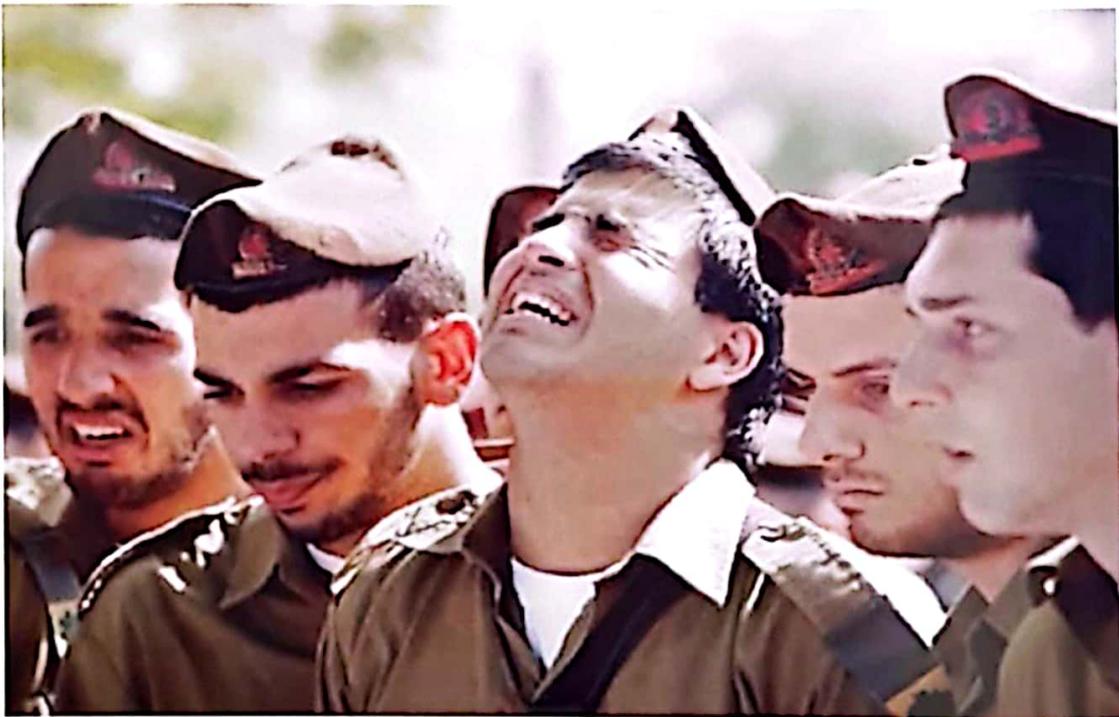
אילן הרגיש שייכות לעם היהודי בכל נימי נפשו. אילן מניח תפילין ומברך. הנחת תפילין זוהי אחת מתוך תרי"ג מצוות, שנצטוו בהם יהודי באשר הוא. תמונה זו של אילן גם משדרת: כי אין די בלהיות יהודי החי בארץ ישראל, אלא מוטלת החובה, לשרת את העם ואת המולדת.

אני לא משתמט

אלו שלוש מילים שנשא אילן על חזהו, שיש עמן מסר חשוב, חזק וערכי מאין כמוהו. זהו מסר שאילן ז"ל, שימש בו דוגמא ומופת אישי.

מפקד החטיבה ספד לאילן

אלוף משנה אבי פלד, מפקד חטיבת גולני, ספד לאילן: ביום שישי בצהריים עם ישראל נערך למנוחת השבת. מפקדי וחיילי צה"ל יצאו לשמור על גבולות המדינה. אילן לקח חלק במשימה, חדור גאווה ומוטיבציה. במשימה זו הוא מצא את מותו. הוא מת מתוך שליחות ואהבה למדינתו. הוא היה נער עולה חדש שהתנדב לשרת שירות קרבי ביחידת גולני. אדם מופלא, מלא מסירות ונחישות, שהצטרף לחבורה מופלאה של חיילים ומפקדים שנפלו בקרב והאמינו בכל לבם במשימה וראו בה שליחות. חבריך ליחידה מספרים שהיית רע אמיתי, מלא שמחת חיים, חייכן וטוב לב. הספקת בטרם לכתך לעבור תהליך גיור מורכב והפכת להיות יהודי - ואנחנו מצדיעים לך על כך. משפחת סביאטקובסקי - הכאב והאובדן ילוו אתכם לכל המשך החיים. אנחנו יכולים להבטיח לכם שעם מותו של אילן, הפכתם להיות חלק בלתי נפרד ממשפחת גולני.

הנפש מתייסרת והלב זועק

משפחת סביאטקובסקי היקרה.

נפילתו בקרב של הבן והאח, אילן ז"ל,
הינה כואבת ושואבת את כולנו סביב -
אובדנכם היקר מכל.

זו לא רק שותפות כנה לכאב,
אלא גם, העלאת זכרו,
בפני תלמידי בית ספרנו,
על מנת להכירו, כמי שהיה תושב בן עירנו,
שהלך נפל בקרב, והוא עוד איננו.

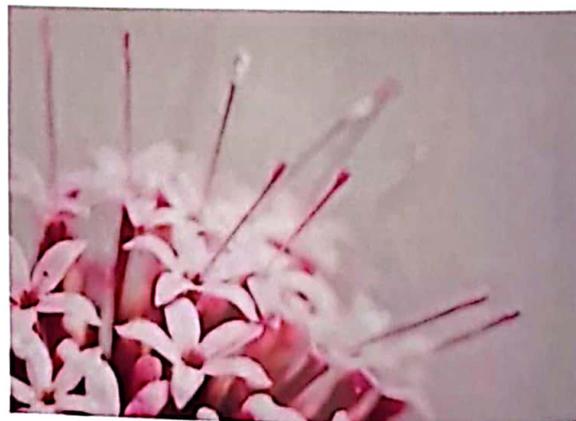
אילן, השאיר משפחה עם לב דואב
ושום מילה לא תרפא את הכאב.
אנו שותפים לכאבכם,
בנפול הבן אילן, יקירכם.

חטיבת הביניים ע"ש זלמן ארון
ת"ד 527 ראשון-לציון * טל' 9649495 פקס' 9668315

למדנו שאילן היה גיבור בן חיל,
שלא עצר אותו לא גדר ולא תייל,
ובשעת מבחן הוא קדימה הסתער,
ללא חשש, ומבלי להביט לאחור,
כיאה לבן חיל אמיץ וגיבור.

אילן, הגן בגופו על בני משפחתו,
על חבריו, על מדינתו ועל עמו,
ובכך שילם ביקר מכל,
בחיו ובדמו.
נזכור אותו תמיד, נזכור תמיד את שמו.
נאוה גבאי – רכזת חינוך חברתי.

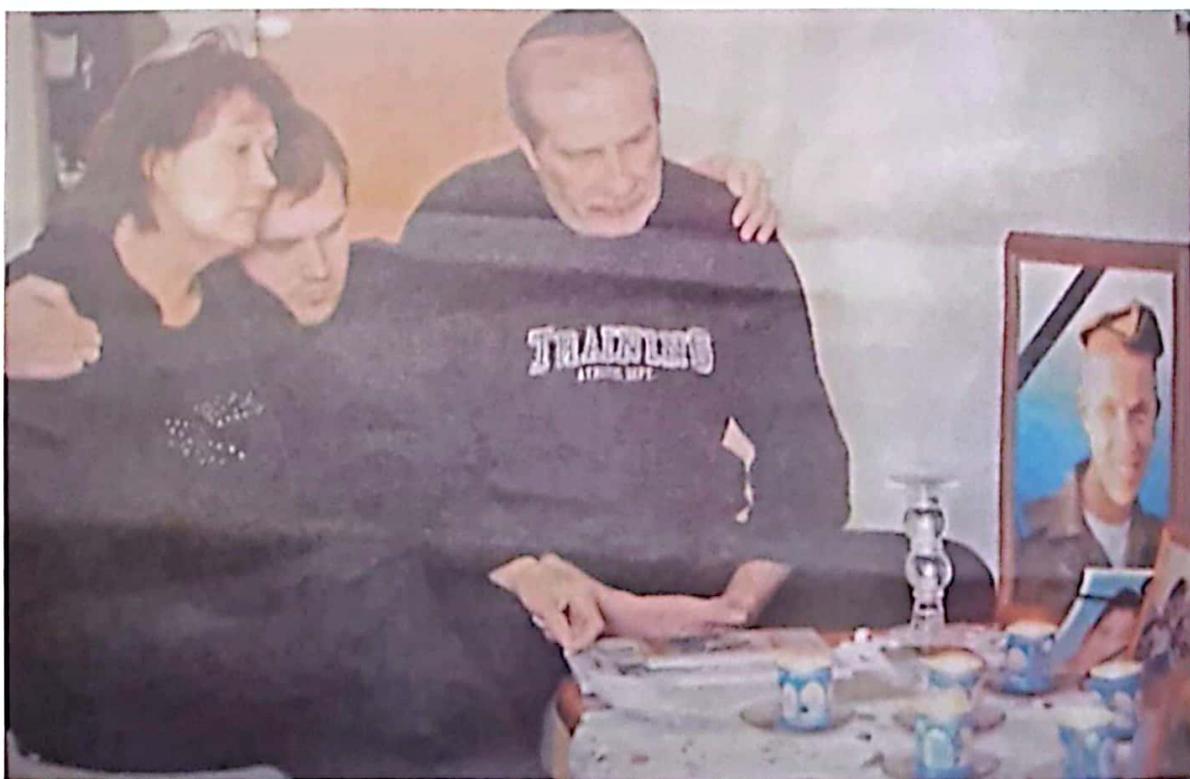

חטיבת הביניים ע"ש זלמן ארון
ת"ד 527 ראשון-לציון * טל' 9649495 פקס' 9668315

"נשארו הזכרונות"

אמא, אבא והאח אריק, למול תמונתו של אילן ז"ל

חטיבת הביניים ע"ש זלמן ארון
ת"ד 527 ראשון-לציון * טל' 9649495 פקס' 9668315

טקס יום הזכרון – 2010

עץ הזית של גולני

העץ של גולני- סמל התג.
זהו עץ הזית. ירוק על רקע צהוב.
העץ נבחר לסמלה של החטיבה, כיוון שהינו עץ נפוץ בעיקר באיזור הגליל - איזור בעל משמעות לחטיבה.
קומתו הזקופה והירוקה מאחדת את מורשת הלוחמים שלנו ואת האמונה המתחזקת בהווה ובעתיד.
ענפיו הירוקים והצעירים, מסמלים את הדור החדש של הלוחמים היונקים משורשי החטיבה.

אלבום זה מוגש על ידי בית הספר, חטיבת הביניים - "זלמן ארן"

למשפחת סביאטקובסקי היקרה, המתגוררת בעירנו, ראשון לציון.
לדאבון כולנו, נוספה השנה גם משפחת סביאטקובסקי, למשפחת השכול,
בנפול הבן אילן ז"ל.

אנו מעריכים ומוקירים הוקרה רבה, את החינוך הערכי, את אהבת הארץ, את
אהבת הזולת ואת הנתינה שספג אילן בביתכם, המעניק והמחבק.
האלבום מוגש בהשתתפות כנה בצערכם, ברגשי כבוד והוקרה עמוקים,

על אובדן הבן היקר,

אילן ז"ל.

שנפל בקרב בגזרת רצועת עזה, להגנת התושבים והמדינה.

מנהל ביה"ס-אורן קמינצקי,
סגל המורים והמורות,
תלמידי בית הספר.

יהי זכרו ברוך לעד.

חטיבת הביניים ע"ש זלמן ארן
ת"ד 527 ראשון-לציון * טל' 0640406 פקס' 0608315

כחול ולבן זה הדגל שלי

חטיבת הביניים ע"ש זלמן ארון
ת"ד 278 ראשון-לציון * טל' 0640406 פקס' 0668315

הלווייתו של אילן סביאטקובסקי ז"ל, שנתקיימה בבית הקברות הצבאי בראשון לציון

"הָיָה אִישׁ – וַיֵּרָאוּ: אֵינָנוּ עוֹד;

קִדְּמָם זְמַנּוֹ מֵת הָאִישׁ הַזֶּה,

וְשִׁירַת חַיּוֹ בְּאִמְצַע נִפְסָקָה;

וַיֵּצֵר! עוֹד מְזַמֵּר אֶחָד הָיָה-לוֹ –

וְהֵנָּה אָבֵד הַמְזַמֵּר לְעַד,

אָבֵד לְעַד!"

ח.נ.ביאליק

